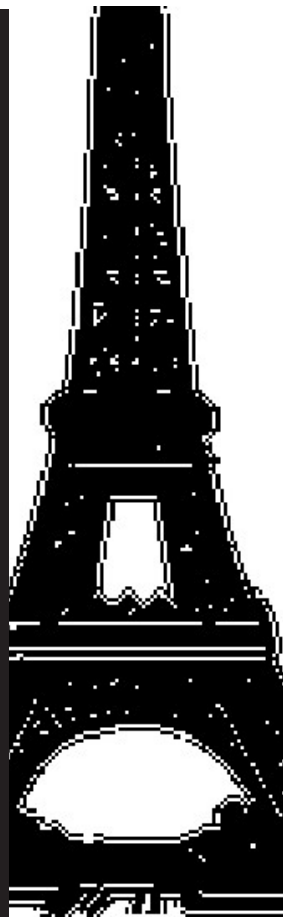

TĚŠÍNSKÝ BOŽKOPIS

ROZHOVOR S BIBIANOU
KOTZIANOVOU

**PANÍ BARTEČKOVÁ, JAK JI
NEZNÁTE!**

Kdo jí dal krávu?!

Šéfredaktorka

KLÁRA MORAVCOVÁ

Redakční sbor

ANNA MURYCOVÁ
HANA MROWIECOVÁ
JOHANA FILIPOVÁ
JULIE ROMANOVÁ
KATEŘINA
GANČARČÍKOVÁ
KATEŘINA SZYMEČKOVÁ
KLÁRA ČERNOHORSKÁ
MAGDALENA BILKOVÁ
MAREK LABAJ
MARTIN EDVARD ŠRUBAŘ

Grafické zpracování

KAMILA SIKOROVÁ

Vážení čtenáři a čtenářky,

čas ubíhá rychle - před chvílí bylo 1. září, první školní den, a teď už tu jsou skoro Vánoce. Před chvílí jsme nastupovali do prvního ročníku, nebo přecházeli na vyšší gympl, a teď najednou maturujeme.

A stejně je to s Božkopisem. Zdá se, jako by to bylo nedávno, co jsme vydávali první číslo - ty zmatky kolem, nervozita z reakce studentů, psaní prvních článků... , ale ono už to budou skoro tři roky! Říká se do třetice všeho dobrého - a my vlastně ani nemáme na výběr.

Když odejdete ze školy, tak se vám školní časopis dělá dost těžko - pokud teda odmaturojeme. A pokud se nám to nepodaří, tak slibuji, že budeme přispívat dále!

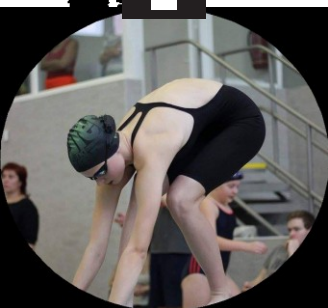
Ale žezlo šéfredaktorky předávám dál už teď - tak se nedivte, pokud Božkopis nabere trochu jiný směr. Ono se toho totiž, abych řekla pravdu, za ty tři roky moc nezměnilo. Věřím, že jsme se za tu dobu zlepšili, to ano! Ale zachovávali jsme určitou stejnou formu a styl v každém čísle. Teď, s novými lidmi ve vedení, to třeba bude jiné. A lepší.

Johana Filipová

O B S A H

Anketa: „Naše nejoblíbenější jídla“	5
Rozhovor s paní p. Bartečkovou	6
Rozhovor s Bibianou Kotzianovou	8
Historie gymnázia	10
Bolavá	13
Můj týden s Francouzem	14
Recepty k tabuli: Kousek Maroka pro každého	16
Komenského farma na silné osobnosti	18
Obchod s prestiží	19
Dobrovolnické centrum K3	25
Blešák	26

ŠKOLNÍ JÍDELNA, TAM JE SVĚT JEŠTĚ V POŘÁDKU

Anketa: „Naše nejoblíbenější jídla.“ Je mezi nimi i to tvoje?

varování – u tohoto článku hrozí extrémní slintání

Většina z nás se těší na zvuk oznamující konec hodiny a pak - startujeme. Směr školní kuchyně. Nacházíme zde totiž smilování, příjemné úsměvy andělů v bílých hábitech a pořádný nášup. Jediné, co nás od spasení u výdejního okénka drží, je předlouhá fronta táhnoucí se až někam za obzor. S myšlenkou „Já nepředbívám, jen přirozeně postupuji vpřed,“ se snažíme co nejrychleji nalézt méně či více známého kamaráda. Čím blíží k okénku, tím větší kamarád. Přirozeně. Když pak dostaneme pokrm na tácek, odnášíme si ho do bezpečí jídelního stolu. A nastává klid v duši... Čas se zastaví. Chut'ové buňky rozjízďejí jednu velkou párty.

Anketa:

Sto lidí, sto chutí. Přesně to platí i pro naši školu. Studentky z Primy A provedly podrobný průzkum. Jaká jídla nám ve školní jídelně chutnají nejvíce?

1. Boloňské špagety
2. Kuře a la kachna, bramborový knedlík, zeli
3. Lasagne
4. Těstovinový salát s tuňákem a zeleninou

Kam zmizela svíčková? Kde je smažený sýr? Sází škola na italskou kuchyni? Pokud ano, je to dobrý tah. Stačí už jen vyměnit „špagety“ za „Spaghetti alla bolognese“ nebo „Penne rigate all' arrabbiata“ a strážníci budou v jídelně i na večeri.

Hana Mrowiecová, Julie Romanová, Klára Moravcová

„Dostala jsem plyšovou krávu.“

EVA BARTEČKOVÁ

V tomto čísle zveřejňujeme rozhovor s vyučující matematiky a tělocviku, paní profesorkou E. Bartečkovou. Jelikož je vždy veselá a plná elánu, při povídání jsme se hodně nasmály.

Jak se dnes máte?

Mám se výborně, protože dnes učím dvě své oblíbené třídy - 2. A a 1. A. Jelikož jsem tzv. vodní tvor, tak se také těším, až po obědě půjdu na plavání.

Jaké jste měla dětství?

Dětství jsem měla radostné a spokojené a mám na ně pěkné vzpomínky. Měla jsem také výborné rodiče, které už bohužel nemám.

Měla jste v mládí nějakou oblíbenou hračku?

Na hračku si nevzpomínám, ale už odmala jsem měla lásku k pohybu, takže mi dělalo radost plavání, hry s míčem a vlastně každý sport.

Kým jste chtěla být, když jste byla malá, a co vás dovedlo k učitelství?

Chtěla jsem být vojenským pilotem, námořním kapitánem a také lesním inženýrem, který se stará o les, ale babička s maminkou mi to vymluvily. Nakonec jsem se stala učitelkou. V prvním ročníku na tomto gymnáziu mě totiž učila výborná tělocvikářka. Ta ve mně probudila chuť učit. Původně jsem chtěla dělat angličtinu a tělocvik, ale jelikož angličtinu neotevřeli a matematika mi docela šla a také mě ji zmiňovaná učitelka učila, zvolila jsem kombinaci matematika a tělocvik.

Jaké známky jste měla z předmětů, které učíte?

Myslela jsem si, že skvělé, ale když jsem jednou vytáhla své staré vysvědčení, abych dětem ukázala, jak skvělé byly, zjistila jsem, že historie si to celé pěkně přibarvila. Jedničkářka jsem sice nebyla, ale nikdy jsem neměla trojky a většinou jsem dosáhla i vyznamenání.

Kdybyste mohla dělat jakoukoli jinou práci, jaká by to byla?

Hrozně ráda bych byla kriminální vyšetřovatel, protože ráda přemýšlím, ráda hledám souvislosti a řeším problémy pomocí logiky.

Kde se vidíte za deset let?

Samozřejmě v důchodu - v mém domečku, na horách, na zahrádce, na bazéně, když si jdu zaplavat, a na výletě se svým zatím jediným vnukem. Opravdu mám ráda práci na zahradě, toulky přírodou, jízdu na kole, sbírání hub v podzimním lese. Jednoduše chci svůj volný čas trávit aktivně. Také ale ráda čtu a koukám na filmy, miluju ruční práce, jako je vyšívaní, pletení, háčkování. Určitě se nebudu nudit.

Jaká byla Vaše nejzvláštnější zkušenost se žáky?

Pravděpodobně, když jsem od své třídy, se kterou jsem vycházela poměrně dobře, dostala při odchodu na jejich maturitní týden plyšovou krávu.

Opravdu jsem tehdy přemýšlela, co mi tím chtějí říct. Každopádně dodnes tu krávu mám doma.

Jakou hudbu posloucháte?

Upřímně řečeno ve volném čase moc hudbu neposlouchám, jelikož po příchodu ze školy jsem tolik nabitá všemi hluky, že si raději užívám domácího ticha. Když už ale hudbu poslouchám, tak volím nějakou hezkou, melodickou, kterou si můžu i pobrukovat. Nevyhýbám se ani vážné hudbě, ve které ale musím cítit tu melodii, kterou si můžu prozpěvovat, protože zpívám ráda.

Jaká je Vaše oblíbená kniha?

Jmenuje se Bílý tesák od Jacka Londona, která mluví o krásném přátelství psa a člověka a o životě v aljašské přírodě. Tato kniha mě od malička velmi zaujala.

Děkuji za rozhovor

Anna Murycová

„K plavání mě přivedli rodiče.“

BIBIANA KOTZIANOVÁ

Na naše gymnázium chodí mnoho úspěšných lidí. Mijíme je na chodbě, zdravíme se s nimi, možná sedí vedle nás a my o tom ani nevíme. Jednou z řady úspěšných je také studentka prvního ročníku, Bibiana Kotzianová.

Bibi závodně plave, v posledním roce se také věnuje pětiboji. Výčet jejich úspěchů je skutečně dlouhý.

Nejvýznamnější umístění jsou pravděpodobně ta republiková. Naše Bibiana je trojnásobná vicemistryně a dvojnásobná mistryně ČR.

Jak dlouho se věnuješ plavání?

Plavu od šesti, takže už je to devět let.

Kdo tě k plavání přivedl?

Byli to rodiče.

Uvažovala jsi někdy o tom, že skončíš?

Ne, to opravdu ne.

Pokud bys musela z nějakého důvodu skončit, co bys pak dělala místo toho?

No... buď nic, nebo ten pětiboj.

Jak dlouho děláš pětiboj?

Rok závodně. V pětiboji to nefunguje tak, že přijdete a rovnou děláte všech pět disciplín. Postupně se přidávají další a další.

Co máš raději? Pětiboj, nebo plavání?

Plavání, určitě plavání.

A která z disciplín pětiboje tě baví nejvíc?

Z těch, které zatím dělám? Asi šerm.

Jak se připravuješ na závody?

Chodím dvakrát denně plavat - ráno a odpoledne. Pak taky procházím suchou přípravou. Cvičení, pětiboj,...

Měla jsi za celou svou „kariéru“ nějaký závažný úraz?

Ne, asi nikdy.

Zažila jsi někdy takovou tu krizi, kdy člověk uvažuje, že s tím vším sekne, že se na to prostě vykašle?

Jen jednou. Byla to jen taková malá krize, ale už jsem z ní venku.

Závěrem se ještě chci zeptat na tvé výhry. Takže...?

(smích) Těch je. Seděly bychom tu hodně dlouho, prostě si to vyhledej na internetu. Ono to tam všechno je.

TAKOVÝ OBYČEJNÝ DEN BIBIANY KOTZIANOVÉ

Moje standardní týdny jsou jako přes kopírák. Během pracovního týdne vstávám každé ráno v pět. Poté posnídám, provedu ranní hygienu, obleču se a odjíždím na ranní trénink do Bystřice (bydlí v Těšíně – pozn. redakce). Ranní trénink začíná každé ráno ve čtvrt na sedm a trvá hodinu. Z Bystřice jedu přímo do školy. Výuka pro mě každý den končí v 13:50 hodin. Obědvám ve škole. Ze školy se opět přemísťuji do Bystřice. Většinou jezdím vlakem, příležitostně mě veze někdo z rodičů. Během cesty na tréninky a cestou z nich se snažím opakovat probrané učivo.

Odpolední tréninky začínají denně v 15:00 hodin suchou přípravou. Ta trvá hodinu. V jejím rámci se věnuji běhu, střelbě, v pondělky a čtvrtky mám šermířské základy. Suchou přípravu prodělávám

společně se závodníky moderního pětiboje. Musím říct, že se nás tam sešla dobrá parta. Od 16:00 hod. mám 90minutový plavecký trénink. Každý den uplavu přibližně 6 kilometrů. Po skončení odpoledního tréninku jedu domů.

V pondělky až pátky domů přijíždím po šesté hodině večerní. Povečeřím a ve dnech pondělí až čtvrtky se začínám věnovat školním povinnostem.

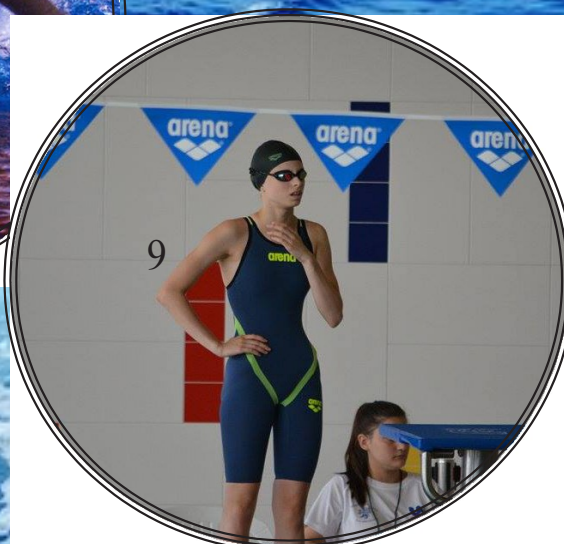
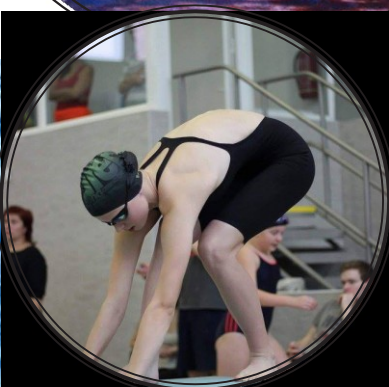
Většinu víkendů trávím s rodiči na závodech. O účasti na závodech rozhoduje můj trenér. Jednotlivé disciplíny se mnou konzultuje. V případě, že máme „volný“ víkend, se snažím dělat činnosti, které dělávají mí vrstevníci. Čtu si, chatuji, dívám se na televizi, chodím ven a také trávím čas s nejbližšími rodinnými příslušníky.

Také se občas jen tak válím a lenoším (to si ale zaslouží☺ - pozn. redakce). O víkendech se však nejvíce snažím věnovat školním povinnostem. V případě, že se účastním nějakých závodů, učení si беру s sebou.

Jsem typický skřivan, takže ranní vstávání (až na občasné výjimky, kdy zaprotestuji, ale nakonec stejně vstanu) mi nedělá problém. Každý den bez rozdílu chodím na kutě před desátou hodinou.

Někomu se může zdát, že je to nudný stereotyp, ale mně to vyhovuje a prožívám ho ráda.

Děkuji za rozhovor!
Magdaléna Bilková

HISTORIE GYMNÁZIA

Asi vás to překvapí, ale naše škola nebyla postavena minulý rok a ani ten předešlý. Ne, gymnázium Josefa Božka v Českém Těšíně stojí už nějakých pár let a za tu dobu stihlo nasbírat spoustu historických zážitků! Tím nemám na mysli, že přímo na vlastní oči vidělo divoké mamuty prohánějící se po pravěkých pláních, ale nemá daleko k věku jednoho století. Dovolte mi, abych vás seznámila s historií našeho gymnázia. Tak jak ho znáte i neznáte ve trošku zkrácené verzi.

ZALOŽENÍ GYMNÁZIA

1. září 1921 bylo založeno soukromé České reformní reálné gymnasium Slezské matice osvěty lidové v Českém Těšíně. Já vím, kratší název už vymyslet nemohli. Název se o dva roky později zkrátil na pouhé Státní československé gymnasium v Českém Těšíně. Zřejmě dbali na to, aby se nám název v budoucnu „vlezl“ na úvod webových stránek.

Ke vzniku gymnázia však přispělo hodně světově významných událostí. V první řadě to byl samotný vznik Československa roku 1918, kdy byla celostátní nouze o školy, zejména v pohraničí. Pak ovšem nesmím opomenout konečné rozdělení Těšínska roku 1920, kdy veškerá vzdělávací a kulturní zařízení zůstala na polské straně.

Nenechte se však zmást vším, co jsem právě napsala. Gymnázium jako takové opravdu vzniklo roku 1921, ale samotné učebny tehdy byly rozesety skoro po celém Těšíně – na pěti jeho místech. Aby se vše dalo zvládnout, učilo se na směny a podmínky pro výuky byly méně než uspokojivé.

Se zvyšujícím se počtem žáků se také zvyšovala nutnost vlastní školní budovy. Nebojte se ale, děti, k souhlasu s postavením nové budovy pro vzdělávání žactva nakonec došlo, a to roku 1928. Pak už jen stačilo počkat na položení základního kamene roku 1932 a učit se začali naši starší kolegové v budově „naší školy“ 1. září 1935.

Za tuto dobu se ve funkci ředitele stihli vystřídat dva pedagogové: Karel Svoboda, působící v této roli pouze jeden rok, a Konstantin Petřík, který si v této roli zapůsobil trochu déle.

GYMNÁZIUM A JEHO ZÁNIK

Jaká by to byla historie, kdyby se jí nějakým způsobem nedotýkala 2. světová válka? Bohužel pro naše gymnázium, a vlastně i zbytek světa, docela bohatá. Roku 1938 byly zřízeny u naší školy pobočky s polským vyučovacím jazykem a po neblahých mnichovských událostech byla ukončena činnost českého gymnázia v Českém Těšíně úplně a škola byla i s jejími studenty přestěhována do Frýdku. Nyní je vhodná chvíle pro vytažení kapesníčků, protože po vzniku protektorátu Čechy a Moravy bylo frýdecké gymnázium sloučeno s místeckým, a to právně znamenalo konec našeho gymnázia.

A co se dělo v naší budově během války? Nejdříve zde studovali především polští studenti, později zde byly ubytovány německé rodiny, pak zde byla zřízena německá dívčí škola, a aby toho nebylo málo, nakonec zde byl umístěn lazaret.

GYMNÁZIUM A JEHO (NE)ZÁNIK, aneb komunisti

Ráda bych následující část přirovnala k povstání Fénixe z popela, protože po válce 1. září 1945 bylo naše gymnázium pod názvem Státní reálné gymnasium v Českém Těšíně obnoveno. Po šesti neuvěřitelně skličujících letech tak zde mohli čeští studenti skládat tzv. válečnou maturitu.

Není asi nutno připomínat, že netrvalo dlouho a komunistický režim svá chapadla rozpínal i u nás. Po únorovém převratu roku 1948 se na našem gymnáziu začalo, nepřekvapivě, vyučovat v duchu komunistické ideologii.

V roce 1986 se kromě všeho (všechno bráno jako komunistické řádění) stalo naše gymnázium kulturní památkou.

PO OBRATU A JEŠTĚ DÁL

Rok 1989 s sebou přinesl proměnu nejen celého státu, ale i našeho gymnázia. Vyučování komunistické ideologie šlo zcela do kytek, a tak bylo znovu umožněno našemu gymnáziu růst až do podoby dnešní. Myslím, že bude stačit pouze vyznačit určité důležité události, které se vám snad budou zdát zajímavé:

- Gymnázium se stalo jednou z prvních škol v České republice, ve které se vedle čtyřletého zavedlo i sedmileté studium. Od školního roku 1996/97 nahradilo sedmileté studium to osmileté.
- V roce 1994 bylo vystavěno víceúčelové hřiště.
- Studentská rada vznikla v roce 2002/03.
- Naši školu navštěvoval Jiří Rusnok, bývalý ministr a nynější guvernér České národní banky.
- První připojení k internetu na naší škole bylo v roce 1998!!

Zábavný fakt: Tehdy si na pomalé připojení k internetu zřejmě nestěžovali.

KONEC DOBRÝ, VŠECHNO DOBRÉ

Jak můžete vidět, gymnázium se za svá dlouhá léta potýkalo s mnoha problémy. Nadále si můžete všimnout, že se neustále věci přestavují, opravují a vylepšují. Nakonec si ale všichni můžeme říct, že kdyby nebylo toho všeho, nebylo by té úžasné školy, kterou navštěvujeme! A taky občasného ředitelského volna.

Kateřina Gančarčíková

Bolavá

Magdalena Bilková

Na tváři kapky plačících nebes,
na duši rány, které nevyléčíš.
Ráj připomíná ti šum vody i voňavý les,
plakat nedokážeš a smát se neumíš.

V úsměvu ztracení,
pod tíhou zlomení.

Hledáš své hvězdy na obloze krvavé,
sníš o dalším zítřku, co lepší se zdá,
umíráš a topíš se v naději mlhavé,
v naději, jež paní je bláznů, jež paní je tvá.

V blankytných hvězdách blouzníme ve snách.

V rukou máš růže černější než noc,
mrtvý úsměv zdobí tvou zlomenou tvář,
ač umíráš, slova tvá mají léčivou moc,
kéž obejmě tě saténová lásky zář.

Jsme jak Kloboučník šílení,
jsme jak Alenka ztracení.

MŮJ TÝDEN S FRANCOUZEM

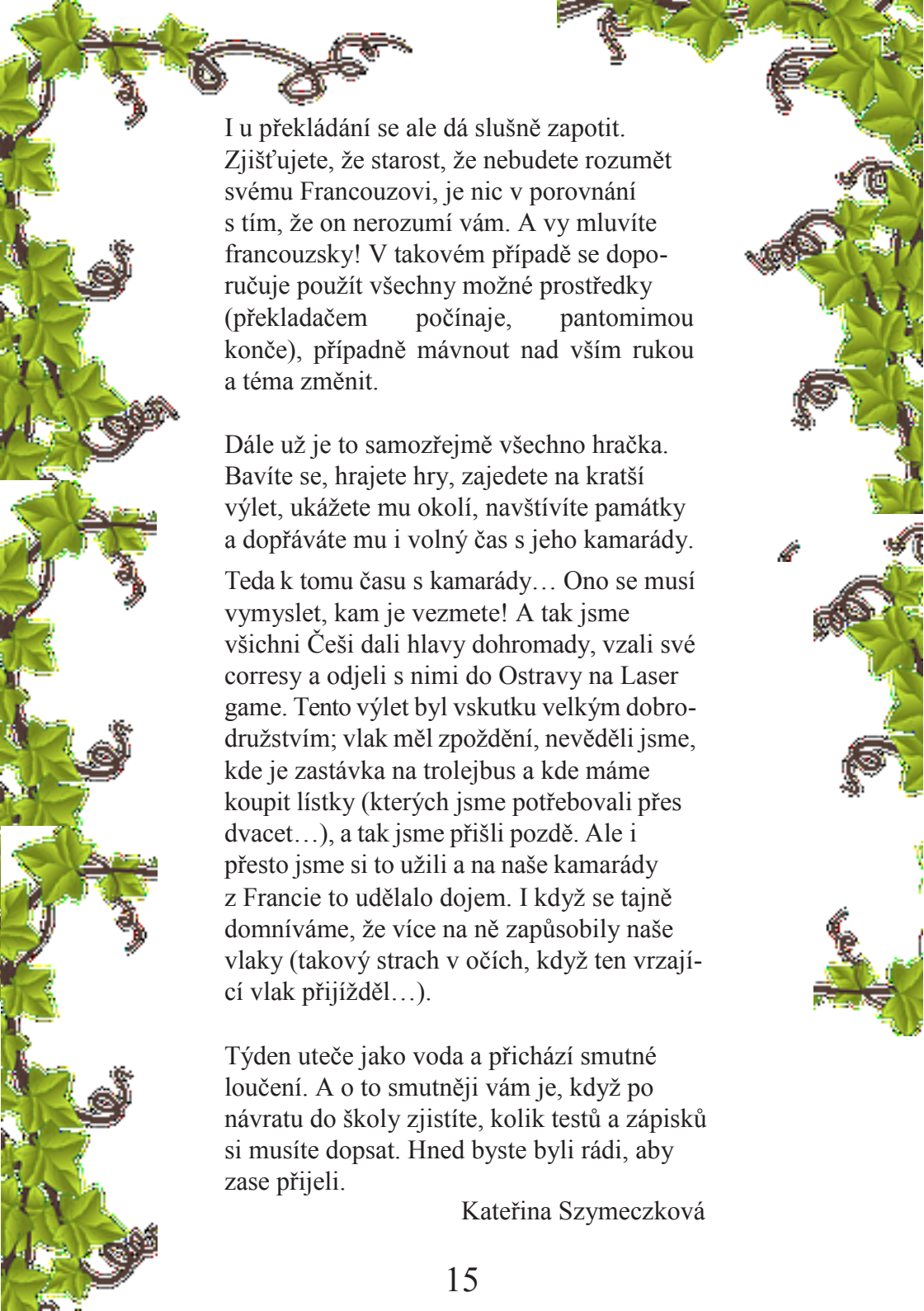
Není nad to zkusit něco nového, dostat se z konformní zóny a zjistit, jak moc špatně na tom jste v cizích jazycích. Přesně proto jsem se přihlásila do výměnného pobytu, který mi tyto zkušenosti sliboval.

Den přihlášení i všechny schůzky ohledně zahraniční návštěvy jsou samozřejmě velmi dobrodružné; všichni jsou plní očekávání a moc se těší, až jejich francouzský kamarád (uváděn mj. jako corres – z fran. slova correspo- dant) přijede. Vždyť přece cestu tam za nimi jsme už absolvovali a byl to jeden z nejlepších týdnů v životě, tak už není důvod být nervózní, že?

Omyl! Den před příjezdem kamaráda z Francie probíhá velmi zmateně. Běháte po domě, oprašujete každé smítko (aby se host cítil jako doma, protože u nich bylo vše bezchybné)

a marně přemýšlíte, zda byste si ještě stihli objednat letenky, nejraději na vzdálenou Aljašku. Z těchto myšlenek vás vytrhne informace, že Francouzi se blíží k Českému Těšínu a vám nezbyvá nic jiného, než si pro ně dojet. Tím velké dobrodružství začíná.

Takže jste si correse dovezli domů. Co teď? Vytáhnete veškerý svůj arzenál francouzských slovíček a složité gramatiky (zkrátka vás napadne jen fráze: „Jak se máš?“) a podaří se vám začít konverzace. Další kroky jsou vcelku prosté. Seznámíte ho s novým prostředím, s rodinou, občas ho nakrmíte, zabavíte. Na štěstí jsou tu rodiče a vy musíte jen všechno překládat (jestli tedy rodiče neumí francouzsky, protože angličtina ve Francii moc trendy není).

I u překládání se ale dá slušně zapotit. Zjišťujete, že starost, že nebudete rozumět svému Francouzovi, je nic v porovnání s tím, že on nerozumí vám. A vy mluvíte francouzsky! V takovém případě se doporučuje použít všechny možné prostředky (překladačem počínaje, pantomimou konče), případně mávnout nad vším rukou a téma změnit.

Dále už je to samozřejmě všechno hračka. Bavíte se, hrajete hry, zajedete na kratší výlet, ukážete mu okolí, navštívíte památky a dopřáváte mu i volný čas s jeho kamarády.

Teda k tomu času s kamarády... Ono se musí vymyslet, kam je vezmete! A tak jsme všichni Češi dali hlavy dohromady, vzali své corresy a odjeli s nimi do Ostravy na Laser game. Tento výlet byl vskutku velkým dobrodružstvím; vlak měl zpoždění, nevěděli jsme, kde je zastávka na trolejbus a kde máme koupit lístky (kterých jsme potřebovali přes dvacet...), a tak jsme přišli pozdě. Ale i přesto jsme si to užili a na naše kamarády z Francie to udělalo dojem. I když se tajně domníváme, že více na ně zapůsobily naše vlaky (takový strach v očích, když ten vrzající vlak přijížděl...).

Týden uteče jako voda a přichází smutné loučení. A o to smutněji vám je, když po návratu do školy zjistíte, kolik testů a zápisků si musíte dopsat. Hned byste byli rádi, aby zase přijeli.

Kateřina Szymeczková

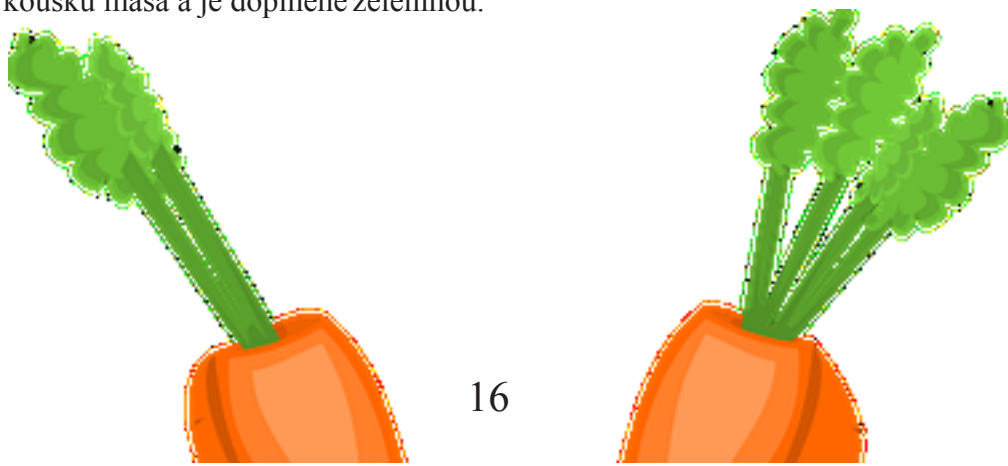
CYKLUS RECEPTY K TABULI

Kousek Maroka pro každého

Maroko, země kontrastů. Především, když se vám spojení středozemní, berberské a francouzské kuchyně roztančí v tak neuvěřitelnou gastronomickou show na jazyku, jakou je kupříkladu tento MAROCKÝ MRKVOVÝ SALÁT, se kterým se paní profesorka Kochová již podruhé snaží nažhavit naše chuťové pohárky. Předtím než se pustíme do samotného receptu, dovolte mi seznámit vás s nejdůležitějšími pojmy z kuchyně severozápadní Afriky.

Berberi, původní obyvatelé Maroka, jsou známí pro svou lásku k zelenině a kuskusu. Nuda? Pozor! Takový couscous sept legumes, aneb kuskus sedmi druhů zeleniny, by dokázal rozmlsat každého, i přemilovníky masa. Proč zrovna sedm? Tradice pochází ze židovské komunity, kde sedmička znamená šťastné číslo.

Pod slovem **tadžín** si můžeme představit dvě věci – jednak je to termín označující tradiční nádobí z vypalované hlíny, ve kterém se připravuje a podává téměř jakékoliv marocké jídlo. Tadžín je také označení pro jídlo, které se skládá z kousků masa a je doplněné zeleninou.

Suroviny na 4 – 6 porcí:

- 3 hrnky nahrubo nastrouhané mrkve (asi 500g)
- 2 polévkové lžíce třtinového cukru
- ½ čajové lžičky mořské soli
- šťáva z poloviny citrónu
- 2 polévkové lžíce oleje
- stroužek česneku, nasekaný nahrubo
- ½ čajové lžičky mleté papriky
- ½ čajové lžičky mletého kmínu
- ¼ čajové lžičky mleté skořice
- polévková lžíce nasekané petrželové natě

Postup:

Ve velké míse smícháme mrkev s cukrem. V malé míse zatím smícháme všechny ostatní suroviny, přimícháme do mrkvové směsi a necháme postát v ledničce asi 20 minut.

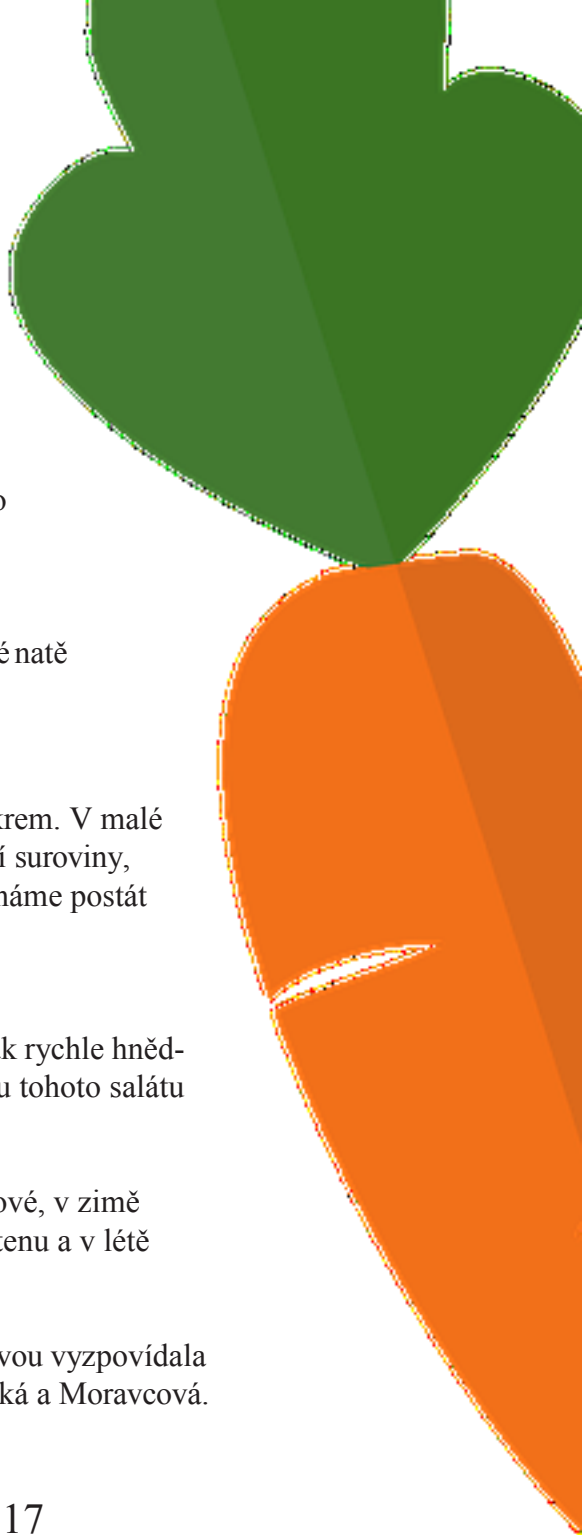
Poznámka chemika:

Mrkev s citrónovou šťávou nebude tak rychle hnědnout, to znamená, že v každém soustu tohoto salátu bude více biologicky aktivních látek.

Proč zrovna tento salát?

Na podzim je to halloweensky oranžové, v zimě sladké, na jaře ideální zdroj betakarotenu a v létě jednoduše skvělé.

Paní prof. RNDr. Pavlínu Kochovou vyzpovídala
Klárka Černoorská a Moravcová.

Komenského farma na silné osobnosti

Být studentem je někdy fakt fuška! Zvláště když se potýkáte s někým tak d'ábel-ským, jako jsou profesori. Jakékoliv gesto ruky, ucuknutí koutku, nedočkávký, či rebelský pohled, nebo tik v oku může totiž znamenat rozsáhlý test hned další hodinu. Studium na střední je vlastně tak trochu o tom přežít školní rok s hlavou neotlučenou o lavici a přitom s průměrem rodičům vyhovujícím. Největším současným strašákem studentů je bezesporu matematika. Čísla by nebyla zas tak velkým problémem, ale s přibývajícímí roky na gymnáziu začíná být trendem, že se do kvadratické rovnice cpe více písmen než numer. To pak jde teprve do tuhého! A co geometrie? Pěkně drahá záležitost! Pravoúhlé trojúhelníky věčně bez rohů, neboť při transportu do školy padly za oběť všechny tři, nekonečné skládky odpadu z gumy, protože ta tužka se ne a ne vygumovat, a sbírky papírů s nevyřešenými popisy konstrukce. Posuďte sami, kam se na to hrabeme my, chudí študáci?

Také v hodinách němčiny panuje napjatá atmosféra. Nikdo z nás si totiž nemůže být jistý, zda nás paní profesorka nezaklíná černou magií, nebo jen vysvětluje zadání úkolu. Kdyby se mě někdy někdo zeptal, co jsem si vzala ze zrovna obdržené písemky, na které se paní profesorka očividně vyřádila, jelikož červená barva na papíře jednoznačně převažuje, řekla bych: „Nejezdí do Německa, nedomluvíš se.“ Chraň Bůh, kdyby mě Velký bratr slyšel! To bychom písemku psali ještě šestnáctkrát. A za každou spolkovou zemi.

Když se ozve zvonění oznamující konec poslední hodiny, jsme i my, normálně nadprůměrně inteligentní jedinci a (jelita národa, naprosto oddáni pospolitému šílenství. Pobíháme ve dvou proudech tam a zpět k šatním skříňkám - jako bychom podle Darwinovy teorie zrovna slezli ze stromu. Traduje se, že jsou studenti v této davové psychóze schopni i jednoduché autotomie, jen aby se co nejdříve dostali ze dveří ústavu a mohli se bez zábran nadechnout čerstvého vzduchu.

Nutno ke konci alespoň podotknout, že bez školy jsme jako napnutá nepopsaná plátna. To škola, nejen ta života, nás vychová k obrazu svému.

Klára Moravcová

Obchod s prestiží

„Nedělám si žádné iluze o tom, že by to mohlo vyjít, ale i kdyby ne, lítoval bych, že jsem to nikdy nezkusil,“ řekl jsem sám sobě na začátku toho všeho. Přijít k penězům je relativně snadné, pokud víte, co zákazníci chtějí. To mi ani můj otec, podnikatel, nemusel vštěpovat do hlavy, protože jako studentu gymnázia mi bylo naprosto jasné, co všechna děcka chtějí - **jedničky**. Tím pádem krásné vysvědčení, klid od rodičů a otevřenou cestu na vysokou (i když..., kdo ví?).

Nastupoval jsem tehdy do třetího ročníku a nyní lituji, že jsem se svým plánem nevyrukoval už mnohem dřív, protože bych si dozajista vydělal mnohem víc než na nějakých brigádách. Vlastně nápad nebyl ani tak úplně můj – jednou ve třídě jsem ho od našeho spolužáka pochytil poté, co tímto způsobem pomohl dalšímu našemu ztroskotanci. Ale ten geniální záměr neuskutečnil a víte proč? Protože byl líný. Líný, jako drtivá většina studentů, kteří tuto školu navštěvují. Nechci vám ani sobě nic nalhávat, vždyť já jsem taky jen líné stvoření, které když u telky nedosáhne na ovladač, tak si ji prostě nezapne. Bylo mi však naprosto jasné, že když se do záležitosti takového ražení pustím, určitě mi to přinese žádané ovoce.

A tak jsem se rozhodl otevřít si na školních záchodcích obchod s taháky.

Nechal jsem si tedy od mého technicky zdatného kámoše z prváku přidělat na boční přepážku jedné z kabinek širokou desku na pantu tak, aby šla sklopit a aby dotyčnému konajícímu potřebu vůbec nepřekážela. Spolužák se na mě sice díval jako na bohnického utečence, ale když jsem mu zamával pod nosem dvoustovkou, nic nenamítal a o dva dny později se o to postaral. Těch dvě stě korun byla má jediná velká finanční investice. Teď začala ta časově náročnější část plánu.

Začal jsem obcházet děcka ze všech tříd, dokonce i absolventy, a mámil jsem od nich zadání všech písemek - od všech profesorů a ze všech předmětů (i seminářů, které jsem nenavštěvoval).

Zanedlouho jsem měl v počítači a na stole zásobu všech možných témat pro primány i oktavány. Když pak někdy kantor prohlásil, že test bude speciálně pro nás „upraven“ (samozřejmě k těžšímu), nebo že bude úplně nový, dal jsem si záležet a začal jsem zneužívat svého postu „školního šprta.“ Doptával jsem se v kabinetech kantorů na věci, kterým jsem „nerozuměl.“ Protože jsem svým šprťáctvím alespoň trochu zvedal třídní průměr, kantoři vždy a bez reptání mým prosbám vyhověli a já vždy sehrál na ně tyátr.

V kabinetech se kantoři totiž zapomínali odhlašovat ze svých účtů a toho jsem využil. Vždycky jsem přišel otravovat se žádostí, jestli by mi dotyčný něco nevysvětlil. Zatímco jsem uvnitř dělal blbého, přede dveřmi stál spolužák, který nejdřív napočítal do sta dvaceti, aby nebyl příliš nápadný. Poté zaklepal, učitel mu šel otevřít a já měl minutu na to, abych písemku našel a vyfotil na mobil. Protože se mi to však pokaždé nepodařilo, musel jsem občas kousnout do kyselého jablka a říct děčkám, že z taháku nic nebude.

Uplynuly tři měsíce a já měl sbírku docela dost slušnou na to, abych mohl začít distribuovat. Ve skřínce jsem měl obrovský šanon s fóliemi, jehož obsah byl přehledně rozčleněn podle předmětů, ty měly své podskupiny podle každého učitele a tyto pak zase další podle tématu testu. V každé fólii pak bylo zhruba deset takových maličkatých kopií.

O každé svačínové přestávce a před vyučováním jsem pak s šanonem v ruce hrdě krácel na záchod (učitelé se na mně s uznáním dívali v domnění, že se jdu učit). Tam jsem ve své improvizované kanceláři vyčkával na první zákazníky sedě na míse s rukama za hlavou a šanonem na desce. Aby byl můj krám jó fakt krám, přidělal jsem i ceník s jednotlivými položkami:

Nevyplněné zadání (pro jednu skupinu) – 300 Kč/ks

Nevyplněné zadání (pro obě skupiny) – 450 Kč/ks

Nevyplněné zadání – jednotné – 500 Kč/ks

Kompletní tahák (pro jednu skupinu) – 600 Kč/ks

Kompletní tahák (pro obě skupiny) – 900 Kč/ks

Kompletní tahák – jednotné zadání – 1000 Kč/ks

Tahák na zakázku (tj. speciálně upraven) – 1200 Kč/ks

Asi si říkáte, že za takovéto pátky by si ode mě nikdo nic nekoupil. Já jsem si to zpočátku myslel taky a původně měly být ceny mnohem nižší, ale uvědomil jsem si dvě věci.

Zaprvé – jsme soukromé gymnázium a 90 procent děcek pocházelo ze zazobaných rodin. Skoro všichni dostávali docela tučné kapesné, byla by proto pitomost prodat jim taháčky lacino.

Zadruhé – věděl jsem, že jsem jediný - nebyla žádná konkurence!

Se zákazníky jsem od začátku neměl problém. Abych ale zabezpečil, že mi nebudou utíkat prachy, respektive že dotyčný nezačne sám šířit tahák mezi ostatní, důrazně jsem každého před prodejem varoval - jinak bych mu už nic neprodal.

Nějakou dobu šlo všechno bez problémů, každý mě kryl a každý byl spokojený. Ale jednoho dne (tuším v únoru ve čtvrtáku) si mě zavolali do ředitelny. Tušil jsem, co přijde. Ředitel mi řekl, že mě prásknul jeden primán. Začalo ho hryzat svědomí. Báł se, že by se na moje činy přišlo a že by z toho měl průšvih i on, a řekl to proto přímo jemu, tomu nejvyššímu. Jak bych ho viděl před sebou - tenkrát se nervózně přehrabával ve spisu, který mu ležel na stole; já stál strnule naproti němu. Poté spis zavřel a pozvedl jej:

„Víte, co to je?“ zeptal se mě ředitel ostře.

Zavrtěl jsem hlavou.

„To jsou studijní výsledky ze všech tříd za poslední rok. Můžete mi laskavě vysvětlit, jak je možné, že více než polovina studentů si své známky v některých předmětech polepšila o dva až tři stupně?!?“

Neodpověděl jsem.

„Je vám jasné, že vás za to můžu okamžitě vyloučit?“

Pouze jsem přikývl.

„Mělo mi to být divné už mnohem dřív, když mi učitelé sdělili, že se studenti razantně zlepšili i v předmětech, ze kterých skoro propadali,“ řekl a prohrábl si své prořídle šedé vlasy.

V duchu jsem byl smířený s tím, že si můžu sbalit fídlátka.

„Budu k vám upřímný,“ pokračoval, „a vy mi musíte slíbit, že to nikomu neřeknete.“

Udiveně jsem na něj pohlédl. „A proč tedy?“

„Škole jste ve skutečnosti prokázal obrovskou službu. Už deset let totiž patříme k těm nejhorším ústavům v zemi, ale vy jste nás dokázal vyzdvihnout mezi elitu! Obrovsky to posílilo naši prestiž. Ale až odejdete, tabulková čísla spadnou zase zpátky a to by mohlo vyvolat podezření.“

„Kam tím míříte?“ zeptal jsem se opatrně.

„Pokud najdete někoho, komu svůj „podnik“ předáte, tak vás

nevyloučím,“ a usmál se na mě, protože věděl, že mi to nebude dělat žádný problém.

„A mám to dotyčnému předat, nebo prodat?“

„Kolik jste na tom dosud vydělal?“

„Asi 150 tisíc.“

„Dobře. Zajistím, aby vám část té sumy škola z našich rezerv v průběhu roku postupně vyplatila. Řekněme 60 tisíc. Jako poděkování. Nebo vám taky můžeme průběžně platit školné na vysoké.“

„To myslíte vážně?“ zíral jsem s pootevřenou pusou.

„Ano. Bude to naše tajemství. A tomu primánovi řeknu, že jste dostal podmíněně vyloučení, abych uklidnil jeho rodiče.“

„Ale co mám říct já svým rodičům?“

„Víš o tom vašem podniku?“

„Ano, ale neví, že jej vedu v takovém měřítku.“

„Postarám se o to.“

Mí rodiče byli výkladem ředitele o tom, jak se věci mají, zprvu šokováni, ale poté, co je upokojil, že se všechno zamete pod koberec, byli na mě nepopsatelně hrdí.

A pak šly věci ráz na ráz.

Složil jsem maturitu, přijali mě na vysokou, od ředitele jsem dostal šek se sumou, která mi vystačila na první dva roky a obchod jsem předal kamarádovi z prváku. Byl mi za to neskonale vděčný, protože on sám moc velké kapesné nedostával a řekl, že mi to do smrti nezapomene. Protože ale nápad nebyl jeho, mohl si nechat jen 20% z každého prodeje. Všechny transakce musel pečlivě zaznamenávat do archu, který pak i s penězi odevzdal řediteli na konci každého měsíce, a ten mu následně vyplatil jeho podíl; zbytek uložil pro školu, která tak získala nový příjem.

Dal jsem tak vzniknout dokonalému byznysu, kde byli všichni spokojeni – kantoři neměli obavy, že děcka budou nepoužitelná; ředitel se radoval z prestiže školy a peněz, které se do školní kasy pravidelně sypaly; děcka měla radost, že mají od rodičů a učení pokoj; rodiče měli radost ze svých „nadaných“ ratolestí; a já byl v balíku.

Čech je přece tvor šikovný, a když se mu chce, vždycky si najde cestu, jak přechytračit systém!

Ostatně, divíte se, že se nyní angažuji v politice?

Marek Labaj

POZVÁNÍ

DOBROVOLNICKÉ CENTRUM K3

Nebaví vás už doma vysedávat, jen tak koukat do zdi a přemýšlet nad tím, kdy vyjde další díl vašeho oblíbeného seriálu?

Tak nastražte uši, protože své prázdné chvíle můžete vyplnit něčím zajímavým a dokonce i prospěšným! Knihovna v Třinci nabízí mladým lidem od třinácti let zázemí ve stylu dobrovolnického centra. Ano, přesně tak. Zde máte možnost uplatnit své zašlé kreativní nápady, pomáhat s nápady jiným, poznávat nové lidi a být vysíláni na různé akce jak v České republice, tak zahraničí.

Co vám to dá? Kromě dobrého pocitu z dobrovolné výpomoci, práce s dalšími mladými lidmi, volný vstup na akce knihovny, výjezdy, školení, víkendovky a dobrovolnického pasu, který se vám může hodit v budoucnu, asi nic. Přijde mi ale, že zajít na trochu čaje neuškodí ani tomu nejlínějšímu z nás.

Kdy, kde, jak, co? Sraz dobrovolníků se koná každou středu od 16:00 hodin v prostorech knihovny, přesněji řečeno M klubu.

Pokud by vaši mysl naplnily další otázky, doporučuji vám zavítat na stránky třinecké knihovny, sekce dobrovolníků.

www.knihovnatrinec.cz/mladi/dobrovolnicke-centrum-k3

Kateřina Gančarčíková

BLEŠÁK 2017

POZVÁNÍ

Nepochybně jste už byli všichni informováni o Blešáku. Není se čemu divit, vždyť plakáty s informacemi o něm visí po celé škole!

Nejpodstatnějším cílem této akce je podpořit dobročinnou organizaci. Abychom ji ale podpořili, musíme nejdříve získat nějaké peníze. Abychom měli peníze, musíme je nějak vydělat. A jak jinak než prodejem věcí? Věcí, které vám leží zbytečně doma, které už zkrátka nepotřebujete, ale někdo jiný by je zase mohl využít. Přiznejte si, každý z vás máte doma knihu, která už dávno leží přečtená v regálu, stolní hru, kterou již nehrajete, oblečení, které už nenosíte, předmět, který na vás číhal pod vánočním stromečkem a byl opravdu darem danajským. Všechny tyto předměty leží nepoužívané a sedá na ně prach a možná by udělaly radost někomu jinému. Přineste je proto do QA a pomozte jiným. Ten nejštedřejší z vás získá pizzu a nějaký dáreček. Vánoce jsou přece o lidské solidaritě!

Velkým lákadlem Blešáku je každoročně také kavárna, která nabízí návštěvníkům sladké i slané dobroty domácí výroby, popcorn, pizzu, kofolu a v neposlední řadě kávu. Kavárna bude zřízena i tentokrát, ale aby fungovala, je třeba něco předem připravit. Proto vás prosíme, abyste upekli nějaké dobroty a přinesli je do naší třídy ráno 21. prosince.

A na co se můžete těšit? Především na příjemnou vánoční atmosféru a skvělý pocit z pomoci dobročinné organizaci. Můžete zde nakoupit „za hubičku“ hromadu vánočních dárků. Po únavném nakupování pak navštívíte naši kavárničku a koupíte si kávu či jinou lahodnou pochutinu. Samozřejmě zde naleznete i fotokoutek!

Tak co říkáte? Pomůžete dobré věci? Všem, kteří tak učiní, děkujeme. A nezapomeňte, že nejštedřejší dárci vyhrávají!

Martin Edvard Šrubař

RÁDI PÍŠETE?

**NEBO BYSTE JEN CHTĚLI ZPOVÍDAT
PROFESORY A STUDENTY Z JEJICH
TAJEMSTVÍ?**

**MOŽNÁ MÁTE MYŠLENKY NEBO NÁVRHY,
KTERÉ CHCETE VYKŘÍČET DO SVĚTA.**

BOŽKOPIS
JE TADY PRO VÁS!

PŘIDEJ SE K NÁM UŽ DNES!

